

A VOL D'ORENETA

A l'arribar al mirador, t'arrepenges a la barana i escodrinyes l'horitzó, fins a trobar, el mar com a tímida línia arrecerada entre dues muntanyes. No és fins llavors, quan recordes aquell migdia d'estiu, càlid i sec, en què vas fer un tast a la llibertat...

El sol brillava amb força, però no per això et queien, petites però sensibles, gotetes de suor. Sabies, com ara encara saps - encara que no ho acceptis, ni acceptaràs mai – ,que tenies por. La por de volar. Però n'estaves totalment decidit. Res no et faria enrera. Era segur, a més. T'ho havien dit. Ho provaries.

Mentre la resta muntava els equips- tu ja ho havies fet feia estona- et passejares per la terrassa. Recordes que et vas parar allà on ara ets, i vas fer el mateix que estàs fent.

Mirar el punt, el lloc de destinació, Roses. El mar. I vas tancar els ulls, inspirares l'aire fresc de la muntanya. Va ser llavors quan et va tocar enlairar-te.

Et donaren l'ala i t'aconsellaren tranquil·litat. Al capdavall, et van dir, no era gens difícil, i ja ho havies fet alguna vegada. Només havies de córrer una mica i deixar-te portar. L'ala delta t'aixecaria. Estaries segur.

Vas fer el cor fort. O ara o mai. Agafares l'ala amb energia i vas tancar els ulls.

Aleshores, vas córrer, tant com vas poder. Fins que hi va haver un moment – no hauries sabut dir quant- que notares que no tocaves de peus a terra. Pels crits dels altres ho endevinares. T'havies enlairat. Tot seguit, vas obrir els ulls. No volaves gaire alt i havies d'esperar els altres. Per tant, vas pujar. Ja no tenies por. El viatge podia començar.

La vista del santuari, del santuari de la Salut, i dels seus entorns, era insuperable. Un temple enmig d'un gran mar verd. La muntanya, abrigada d'arbres, els donava a aquests últims, la possibilitat d'onejar, com si fossin ones vegetals, trencant precisament en

aquella terrassa. El sol les acaritava, de la mateixa manera que t'ho feia a tu, fent que els seus raigs juguessin com criatures, enmig del pèlag verd. I el vent les feia moure, les ondulava, i les hi donava mobilitat. No feia calor, allà dalt, al contrari del terra, on eres temptat seriosament d'agafar un ventilador, o com a mínim, un bon ventall. Aquí, en canvi, començaves a entendre el perquè de tota la roba d'abric que t'havien aconsellat. Els teus companys ja eren tots a l'aire i per tant, vaus enfilars direcció est.

Passàreu per sobre el poble. Et va fer gràcia, molta, veure'l a vista d'ocell. Com un petit formiguer de ciment i grava, on - per l'alçada en què estaves - se't feia difícil distingir les persones. Era un contrast – encara que previsible – del bosc d'abans. El poble estava envoltat de camps, trencats de tant en tant per una trista carretera que serpentejava enmig d'ells. El deixàreu enrere de seguida.

Després del poble, no vàreu tornar a passar per sobre de quasi cap més municipi, el paisatge natural era més interessant. Seguïeu les serres i –quan en trobàveu- les rieres. Per tu allò era una gran experiència. Cert que havies volat altres vegades, però no havies passat del quilòmetre, i a poca alçada. Mai havies acariciat un turó amb la mirada, ni acompanyat els arbres onejant. Mai no havies sentit majestuoses serres als teus peus ni els hi havies eclipsat, durant uns segons, el sol. Mai no havies tingut aquella sensació. Mai no t'havies sentit tan lliure.

Seguíreu una riera, prop d'una ciutat. Enjogassada, us menà pel bon camí. Aprofitàveu els corrents de la vall per on transcorria el rierol. Aquest engrescat, s'ho mirà. No tenia pressa. Saltava alegrement per les roques, com un petit cabirol. Era blau, un blau preciós, que saps que no se t'esborrarà mai de la memòria.

Us portà a un estany. L'estany de Banyoles. T'agradà. Te'l mirares. Vas veure els vaixells, les barquetes, de joguina, potser. Et vas sentir fort. I pensares en tothom que hi havia a sota teu. Que els tapaves amb l'ombra.

Vau sortir de Banyoles, i el paisatge va canviar. Els cims van ser substituïts per conreus.

Era massa avall per veure què hi havia, però tots eren iguals. Una superfície de terra, quadrada, sòlida, rígida. Tractors que hi treballaven, era la petita ciutat del camp.

Un estol d'ànecs us va creuar pel davant. Llavors te'n vas adonar. Eres un ocell més, un altre rei dels cels com qualsevol altre. Un amic del vent. El vent. Ell no et portava, simplement formaves part d'ell. L'ala no et portava, no et feia volar, eres tu qui la feies volar. Eres vent. Una ràfega de vent. Lliure, enjogassada, o simplement, vent. Formaves part del medi. O el medi formava part de tu. Perquè en el fons, vas sentir que no tenia importància. Eres feliç i prou. Una sensació que mai podràs oblidar. Ets tan petit, però alhora tant gran... ets el vent. És el que vas sentir llavors. És a partir d'aquell moment, que cada cop que sens a parlar de volar, t'espurnegen els ulls i la teva cara somriu.

Perquè tu has volat.

Éreu a sobre les muntanyes. Una altra vegada. Emocionat, vas descendir. Però llavors et van avisar: si baixaves, et costaria tornar a pujar. Però tu vas baixar. La teva ombra va decreïxer i vas trontollar. Acabaves de perdre el corrent. Per sort, i per experiència, vas poder agafar-ne una altre. Però t'havies desviat. La resta t'indicava el bon camí, però tenies el vent en contra. I no els senties. Seguires malament., tot intentant recuperar-te. Finalment, i gràcies a molts esforços, et vas reincorporar al corrent bo, tot i que uns deu metres més avall que els altres. I aleshores el vas veure més gran que mai: el mar.

Una gran extensió blava, una plana d'aigua, majestuosa, s'alçava al teu davant.

Semblava de cristall, un vidre massa gros. No hi havia mala mar, estava molt quiet.

Tenies la sensació que, com tot bon cristall, es podia trencar d'un cop de pedra. Els sol s'hi reflectia, encreuava la llum i creava nous tons de color. No havies vist mai una posta de sol, però te l'imaginaves així. El mar era immens. No el volies fer enfadar.

Vau girar.

Gairebé hi éreu. Roses s'alçava junt al mediterrani, i es fonien tots dos a la platja. Era allí on havíeu d'aterrar. Hi vas fer una ullada. Era prou llarga. Perseguia el mar per tota la costa, serpentejant polidament al seu costat. La seva arena fina, però, presentava batalla a l'aigua. Allà on les ones trencaven s'hi havia format un mur, que impedia que l'aigua avancés més enllà. La sorra la mantenia a ratlla. Estava molt plena, vas pensar. Per sort, teníeu un tros, un petit bocí on prendre-hi terra.

Tu eres el primer. Ja havies baixat prou com per aterrar amb comoditat. La temperatura, a mesura que descendies, augmentava. Ja feia la calor normal d'un tranquil dia d'estiu, on la xafogor n'era la protagonista.

Et vas preparar per tocar terra. Vas inspirar, i vas baixar. Tocares abans de peus que no pas amb la ment. De fet, saps que una teva part encara està volant.

La sorra et va rebre suaument. Vas relliscar una mica, fins a conservar de nou l'estabilitat del cos. Vas deixar l'ala a terra. I et vas asseure. Tornaves al món. N'havies estat desconnectat durant dues hores. Et vas treure les sabates i t'assegueres al costat del mar. Vas deixar que l'aigua t'amanyagués els peus. Estaves cansat. Ja havia acabat tot.

I ara, arrepenjat a la barana del mirador, observes el cel, i recordes aquell viatge, aquell passeig com a fill de l'aire, amb nostàlgia. Tornes a sentir record a record aquella passejada, les sensacions, més vives que mai i desitges poder fer el proper. Poder-te sentir de nou, lliure, tranquil, simplement, vent.